

ржавъ на която бѣше оставенъ въ Македония . . . , както забѣлѣзва Антонъ Страшимировъ.

Кръстю е обладавалъ не само голѣма физическа здравина, но е билъ и начетенъ и духовитъ.

Отъ отзивитъ за него, писани по случай смъртта му, ще отбѣлѣжимъ слѣднитѣ: „вжгленъ отъ старо огнище“, „огненъ мжжъ“, „символъ на огънь“, „човѣкъ съ безукоризнена добродѣтель на безпримѣрна честь, типъ на себепризнание“. „*Кръстю Асѣновъ*, съ възторженъ лиризмъ на истински — революционеръ, съ свѣрхчовѣшка морална сила“, „обликътъ на Дѣлчевъ“, „единъ човѣкъ — лъвъ, едно величие, единъ идеалъ, — феноменъ по сила.“¹⁾

Не току тъй случайно бѣ и участието въ македонското дѣло на останалитѣ х. Димитрови племенници.

Братътъ на *Кръстю*, *Юрданъ Асѣновъ*, дългогодишенъ чиновникъ по телеграфитѣ и пошитѣ, бѣ секретаръ на съставения въ 1903 г. Македонски революционенъ комитетъ, подъ прѣдседателството на инженеръ *Станишевъ*.

Двама отъ останалитѣ Х. Димитрови племенници, а именно *Георги Асѣновъ* и *Иванъ Юрдановъ Асѣновъ* не закъснѣха да се отзоватъ съ оржие въ рѣка още при първия зовъ за възстанията прѣзъ 1903 г. Вториятъ отъ тѣхъ е участвувалъ въ четитѣ на Тома Давидовъ, на Сарафовъ и *Кръстю Асѣновъ*; той падна убитъ при *Владимирово*, слѣдъ десетина сражения съ турцитѣ

Друга сливенска жертва въ сжжитѣ възстания бѣ *Юрданъ Ивановъ* (отъ квартала Клуцохоръ, до бирарията, който напуца редоветѣ на войската, като старши, за да сложи коститѣ си въ Македония

Петъръ Тиневъ, родомъ отъ Сливенъ, а живущъ въ Котелъ, слѣдъ като е билъ въ четата на Давидовъ, Сарафовъ го произвелъ *войвода* и пада убитъ по Великденъ 1903 г.) въ Леринско, край село *Буфъ*.

Другъ сливенецъ, едва 20 годишенъ, *Ципорановъ*, напуца редоветѣ на войската въ София, влиза въ четата, на поручикъ Сотировъ и пада убитъ при *Радова скала* (Кратовско) на 29-и май (1903 г.).

Родомъ съ *Кръстю Асѣновъ* по натура и заслуги стои сливенеца *Димитъръ Дечевъ*. Извѣстенъ на другари и учители по своята буйность въ сливенската гимназия, той стана още по-извѣстенъ въ Военното Училище, отъ дѣто родителитѣ му напрасно го очакваха да излѣзе офицеръ. Той напуца

¹⁾ Ср. „Учен. Бѣседа“, год. IV, кн. II, 30 — 33; послѣ некролога му въ София; Прѣпорецъ IX, бр. 32, стр. 2; „Макед. Пр.“ бр. 2, стр. 14; вѣстникъ „Денъ“ 1904, бр. 228: „плѣнителна фантазия въ хиляди образи“ и т. н.